

РЕШЕНИЕ

№ 1319

гр. София, 28.02.2023 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, XXIII КАСАЦИОНЕН СЪСТАВ, в публично заседание на 20.01.2023 г. в следния състав:

ПРЕДСЕДАТЕЛ: Доброслав Руков

**ЧЛЕНОВЕ: Луиза Христова
Мария Шишкова**

при участието на секретаря Елица Делчева и при участието на прокурора Цветослав Вергов, като разгледа дело номер **10396** по описа за **2022** година докладвано от съдия Мария Шишкова, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. 208 – чл. 228 от Административно-процесуалния кодекс (АПК) във вр. чл. 63в от Закона за административните нарушения и наказания (ЗАНН).

Образувано е по жалба на В. Е. Ц., депозирана чрез процесуалния й представител – адв. С. С. против Решение № 3709 от 10.10.2022 г., постановено по НАХД № 2481/2022 г. по описа на Софийски районен съд, Наказателно отделение, 116 състав, с което е потвърдено Наказателно постановление № 22-4332-000196 от 02.02.2022 г., издадено от началник сектор в отдел „Пътна полиция“ при СДВР, с което на касатора, на основание чл. 183, ал. 4, т. 6 от ЗДвП е наложено административно наказание Глоба в размер на 50 (петдесет) лева за извършено административно нарушение на чл. 104а от Закона за движение по пътищата (ЗДвП), както и административно наказание Глоба в размера на 100 (сто) лева, наложено на основание чл. 183, ал. 5, т.1 от ЗДвП, за извършено административно нарушение на чл. 6, т. 1 от ЗДвП.

В жалбата се излагат съображения за допуснати нарушения на материалния закон и на процесуалните правила при констатиране и санкциониране на административното нарушение по чл. 6, т. 1 от ЗДвП. Сочи се, че формалното позоваване в съставения Акт за установяване на административно нарушение и в наказателното постановление на неспазено задължение от водача да съобрази

движението на управляваното от него превозно средство със светлинните сигнали, се явява недостатъчно, за да обоснове наличие на съставомерно поведение по чл. 6, т. 1 от ЗДВП. Твърди се, че наказващият орган е следвало да посочи и разпоредбата на чл. 7, т. 1, б. „б“ от Наредба № 17 от 2011 г. за регулиране на движението по пътищата със светлинни сигнали, тъй като именно тя съдържа легалната дефиниция на понятието „светлинен сигнал, с който е регулирано движението“, както и значението за участниците в движението на червения светлинен сигнал - „Преминаването е забранено“. С тези аргументи е обосновано искане за отмяна на решението на въззивния съд и на наказателното постановление, предмет на съдебен контрол.

Ответникът по жалбата – началник сектор към отдел „Пътна полиция“ при СДВР не се е възползвал от правото на отговор и не се представлява в касационното производство.

Касаторът редовно уведомен не участва и не се представлява в съдебното производство пред настоящата инстанция.

Прокурорът от Софийска градска прокуратура е на становище, че жалбата е неоснователна, а атакуваното с нея решение като правилно и законосъобразно следва да бъде потвърдено.

Административен съд – София-град, XXIII касационен състав, след като обсъди по отделно и в съвкупност приложените към делото доказателства, в контекста на становището на страните, преценявайки и наведените касационни основания, прие за установено от фактическа и правна страна :

Жалбата е процесуално допустима – подадена от процесуално легитимирано лице, по смисъла на чл. 210, ал. 1 от АПК – надлежно упълномощен процесуален представител на санкционираното лице (л. 35 от НАХД № 2481/2022 г.), в предвидения преклузивен срок, съгласно разпоредбата на чл. 211, ал. 1 от АПК (съобщението за изготвеното решение е връчено на 03.11.2022 г., а жалбата е заведена в СРС на 10.11.2022 г.), срещу подлежащ на касационна проверка съдебен акт.

Разгледана по същество жалбата е НЕОСНОВАТЕЛНА.

За да постанови съдебния си акт, въззивният съд, анализирайки информацията в приложените писмени доказателства и събраните в хода на съдебното производство гласни доказателствени източници – показанията на актосъставителя С. С. и на колегите му от СДВР - свидетели на констатираното административно нарушение и на съставянето на АУАН – Т. Б. и В. К., е приел за установено от фактическа страна:

На 03.01.2022 г. в [населено място], около 20,10 ч. жалбоподателката В. Ц. управлявала лек автомобил „Б.“, модел „Х 5“, син на цвят, с ДК [рег.номер на МПС], движейки се по [улица], в посока от [улица]към [улица]. По същото време свидетелите Т. Б. и В. К., служители на 02 РУ при СДВР изпълнявали служебните си задължения като дежурен автопатрул. На кръстовището [улица]и [улица]спрели да изчакат да светне зелен сигнал на светофарната уредба. Когато служебният автомобил потеглил на зелено и навлязъл в кръстовището, свидетелите забелязали управлението от касатора Ц. лек автомобил „Б.“, модел „Х5“ да навлиза на червен сигнал, извършвайки маневра „ляв завой“ и навлизайки по [улица]в посока към [улица]. Свидетелите видели, че водачът говори по мобилния си телефон, без да ползва устройство позволяващо освобождаването на ръцете му. На подаден звуков и светлинен сигнал, водачът реагира и спрял на указаното му място след кръстовището. При извършената проверка на документи, свидетелите установили, че водачът на автомобила – В. Ц. е и негов собственик. Отразили писмено констатациите

си относно допуснатите нарушения на правилата за движение и уведомили колегите си от Отдел „Пътна полиция“ СДВР. На място пристигнал свид. С. С., който съставил Акт за установяване на административно нарушение серия ГА, № 467961 от 03.01.2022 г.

Поведението на водача на МПС – лек автомобил „Б.“ модел „Х 5“ с рег. [рег.номер на МПС] е квалифицирано като нарушение на задължението по чл. 6, т. 1, пр. второ от ЗДвП – „Участниците в движението съобразяват своето поведение ...свс светлинните сигнали...“, както и на задължението по чл. 104а от ЗДвП – „На водача на моторно превозно средство е забранено да използва мобилен телефон по време на управление на превозното средство, освен чрез устройство, позволяващо използването на телефона без участие на ръцете му.“

Актът е връчен на касатора непосредствено след съставянето му – 03.01.2022г. като в бланковата разписка, удостоверяваща този факт, е отразена и правната възможност по чл. 44, ал. 1 от ЗАНН.

Към материалите в административната преписка е приложена справка - картон на водача В. Ц., която съдържа данни за издадените й свидетелства за управление на МПС, придобитите категории, контролните точки, с които е разполагала към съответни периоди след първоначалното придобиване на правоспособност, наложените административни наказания и принудителни административни мерки за нарушения на правилата за движение по ЗДвП и ППЗДвП. Приложени са и документи, удостоверяващи компетентността на длъжностните лица, съставили Акта за установяване на административно нарушение и издаденото въз основа на същия наказателно постановление. В мотивите на наказателното постановление е отразено, че подаденото, на основание чл. 44, ал. 1 от ЗАНН, възражение вх. № 433200-1070 от 06.01.2022 г. е разгледано по реда на чл. 52, ал. 4 от ЗАНН и е преценено като неоснователно.

Към преписката не са приложени доказателства за връчване на наказателното постановление на касатора. Информация в този смисъл е отразена в съпроводителното писмо, с което е изпратена жалбата на въззивния съд. Според същата НП е връчено на 03.02.2022 г., а жалбата е подадена в деловодството на Отдел „Пътна полиция“ при СДВР на 10.02.2022 г., в срока по чл. 59, ал. 2 от ЗАНН.

В мотивите на обжалваното решение СРС е кредитирал изцяло информацията, съдържаща се в приложените към административната преписка документи, приобщени като писмени доказателства по делото, на основание чл. 283 от НПК, както и показанията на разпитаните свидетели. Въз основа на тези доказателствени източници е направил изводите си относно спазването на процедурните изисквания при констатиране на административните нарушения с АУАН и санкционирането му с издаденото НП. Приел е, че както актосъставителят, така и административно-наказващият орган са надлежно оправомощени длъжностни лица и са разполагали с предвидената в чл. 189, ал. 1 във вр. чл. 165, ал. 1, т. 1 от ЗДвП материална компетентност, съгласно заповеди на министъра на вътрешните работи № 8121К-13318 от 28.10.2019 г. и № 8121з-1632 от 02.12.2021 г.

Въззивният съд е положил дължимите усилия за събиране на необходимите и относими доказателства за обективно изясняване на всички обстоятелства от значение за установяване на елементите от състава на инкриминираните административни нарушения, като е спазил процесуалните стандарти за оценка на доказателствените източници. Постановеното решение е валидно и допустимо, при обективно и

всестранно изяснени фактически обстоятелства от значение за правилното прилагане на материалния закон. Възраженията срещу наложените санкции, касаят фактическите обстоятелства, въз основа на които са приети за установени административните нарушения. Твърденията на касатора – водач на МПС, че е преминал през кръстовището на мигащ зелен светофар и не е разговарял по мобилния си телефон по време на движението правилно са оценени като неподкрепени с доказателства, а и противоречащи на обективните условия, при които са констатирани нарушенията.

Неоснователни са и оплакванията в касационната жалба за допуснати нарушения, ограничили правото на ефективна защита, с оглед субсумирането на конкретните фактически обстоятелства като административно нарушение по чл. 6, т. 1 от ЗДвП. Твърденията в касационната жалба, че се касае за бланкетна диспозиция, която следва да бъде допълнена с конкретни подзаконови нормативни норми обосновано са приети за неоснователни и неограничаващи възможността на санкционираното лице да упражни ефективно правото си на защита. Гаранция за това са и спазените формални изисквания, визирани в чл. 34, чл. 42 и чл. 57 от ЗАНН при съставяне на Акта за установяване на административното нарушение и издаване на наказателното постановление.

Изложеното дава основание на касационната инстанция да приеме за законосъобразен и съответен на установените фактически обстоятелства изводът на въззивния съд, че цитираните нарушени норми на чл. 104а и на чл. 6, т. 1 от ЗДвП съдържат конкретни правила за поведение, които не са били изпълнени от жалбоподателката В. Ц.. Правилно е преценена като неотговаряща на критериите в разпоредбата на чл. 28 от ЗАНН и степента им на обществена опасност. Наложениите санкции по чл. 183, ал. 4, т. 6 от ЗДвП и чл. 183, ал. 5, т. 1 от ЗДвП отговарят на целите по чл. 12 от ЗАНН и на изискванията на чл. 27, ал. 1 и ал. 2 от ЗАНН.

Предвид изложеното, обжалваното решение като валидно, постановено при спазване на процесуалните правила и правилно прилагане на материалния закон следва да бъде оставено в сила, поради което и на основание чл. 63в ЗАНН във вр. чл. 221, ал. 2, изр. 2 от АПК, Административен съд София град, XXIII касационен състав

Р Е Ш И :

ОСТАВЯ В СИЛА Решение № 3709 от 10.10.2022 г., постановено по НАХД № 2481/2022 г. по описа на Софийски районен съд, Наказателна колегия, 116 състав.
РЕШЕНИЕТО не подлежи на обжалване и протест.

ПРЕДСЕДАТЕЛ

ЧЛЕНОВЕ 1.

2.

